

Az álomjóslat

Este Anyával elköszöntünk egymástól, mert ő egy üzleti útra ment:

- Jó éjt Stefikém! –mondta Anya. – Két hét múlva találkozunk! Remélhetőleg pont hazaérek a 14. születésnapodra!

- Na, azt én is remélem – nézek rá. – Szóljál ám Zsolt bácsinak is! Olyan régen láttam.

- Ez csak természetes! Amúgy hozzak valamit Isztambulból? – kérdezte.

-Ó, igen –feleltem. – Egy... falevelet légszki.

- Nos, ez eléggé szokatlan kérés, de legyen- nevetett fel.

- Kösz! Jó utat! – köszöntem el mosolyogva, de mégis felszökött a könny a szemembe.

- Szia, Szívecském!

Miután elbúcsúztam Anyától, elmentem aludni. Egy darabig csak forgolódtam, de aztán mély álomba merültem. Reggel, mikor felébredtem, egyből kicsoszogtam a konyhába némi táplálék reményében. Szerencsére maradt tegnapról egy kis müzli.

Most már biztosan nem halok éhen- gondoltam, majd leültem, és jóízűen enni kezdtem. Később azzal a lendülettel, hogy felemeltem az immáron üres tálam az asztalról, levertem a kedvenc bögrémet.

- Ó, a manóba! – talán nem egészen így mondtam, de mindegy is. – Na, ne már! – a bögre széttörött, és valami bézs színű folyadék, vagy talán kávé folytott a padlóra. Pedig tisztára úgy emlékeztem, hogy nem töltöttem semmi innivalót magamnak.

Biztosan ez ilyen reggeli emlékezet kiesés- gondoltam.

- Stefike, mégis mit hangoskodszt így szombat reggel?! Mi történt?- hallottam egy ismerős hangot. Ami történetesen a frászt hozta rám. Inkább nem szóltam semmit.

- Hahó, Szívecském, mit csináltál?

Basszus – jött rám a felismerés. – Ez Anya. – Az említett álmosan belépett a konyhába.

- Jaj, leverted a bögrédet? Áh, semmi baj Szívecske, majd feltakarítom.

- Ömm, kösz, Anya. De neked most nem gépen kéne ülnöd?- kérdeztem.

- Mégis milyen gépen?

- Repülőgépen, Isztambulba!- feleltem hitetlenkedve.

- Miért mennék én Isztambulba, édes?- vont a szemöldökét.

- Hahó, Anya! A munkád miatt!

- Jaj, ne gyere ezzel kérlek! Apád is folyton ezzel jön, hogy mikor mész már el dolgozni, úgy unom, hogy sosem csinálsz semmit...

- Te mióta találkozol Apával?! – itt már kezdtem furcsállni a dolgot. Az én munkamániás anyám nem dolgozik, és még apa is?

- Na, jó, ez nem vicces – szóltam. - Hol vannak a kamerák?

- Szívecském, jól vagy? Olyan butaságokat hadoválsz itt össze! Menj a szobádba, pihenj még egy kicsit!

– Mikor beletörődve elindultam volna a szobámba, észrevettem, hogy a földön nincsen semmi folyadék, és a bögrém is az asztalon van. Anyám, mintha nem történt volna semmi, elkezdett reggelihez készülődni.

- Menjél csak! – mondta, én meg bementem a szobámba. Ledobtam magam az ágyamra, és a plafont kezdtem bámulni. Egyszer csak hallottam egy fura hangot. Valami szirénaszereűséget. Dörömbölés is vegyült mellé. A hátsó ajtónál szólt. Gyorsan felpattantam, odarohantam, és kinyitottam.

- Stefi, azonnal gyere! Hívd anyádat is! Indulunk!

- Apa!- kiáltottam, és egy csomó kérdés ötlött a fejembe, de csak annyit nyögtem ki, hogy:

- Te... mégis... hogy?

- Majd később! Most hívd anyád, és be a kocsiba!

Két perc múlva már mindenki egy fura katonai autóban volt. Ami tele is volt felfegyverzett emberekkel.

A fura sziréna még mindig szólt.

- Mi történik?- kérdezte Anya. Semmi válasz.

- Hallod Vendel mi van?- ismételte hisztérikusan.

- Petra, kérlek, nyugodj le, majd mindent i...- lassan elhalkult apukám hangja, és egyre tompább lett a hallásom, majd teljesen megszűnt. Lassan lehunytam a szemem, még most sem tudom miért.

- Dr. Miller, ébredezik- hallottam egy tompa hangot a fejem felől. - Jöjjön gyorsan!

- Mi... Hol vagyok?- kérdeztem elhalóan.

- Semmi baj, Stefánia, minden a legnagyobb rendben van. Biztonságban van - felelte egy furán ismerős hangú ember. Bizonyára orvos.

- Ki maga? H... Hol vagyok?- kérdeztem kissé határozottabban.

- Én Dr. Miller Zsolt vagyok, és maga most egy háborús sebesült-mentő közkórházban tartózkodik-, itt azt hiszem felismertem az orvost. Ő volt a nagybátyám! Zsolti bácsi! De mégis mit keresett egy mentő kórházban? Nem is orvos! De akkor jobban érdekelt, hogy:

- És mitől háborús ez a kórház?

- Valószínűleg emlékezetkiesése van- mondta. – Manapság veszélyes itt Isztambulban, hisz dúl a háború!

- Isztambul?! Hogy kerültem én ide?- ültem fel hirtelen, de vissza is feküdtem, mert a fejembe leírhatatlanul belenyilallt a fájdalom.

- AAÚÚ!- sikoltottam fel.

- Nos, igen. Súlyos fejsérülést szenvedtél, mikor vittek a táborba, de szerencsére pont sikerült megmenteni.

- Mégis mitől?

- Egy bomba robbant az autójuk közelében- jött a válasz. Ekkor eszembe jutott valami más. Inkább valaki más.

- És... Anya hol van?- kérdeztem.

- Hogy is hívják?

- Petra. Tímár Petra.

- Oh. Petra...- Dr. Miller elég lehangolt lett hirtelen. – Hát édesanyád attól tartok...

- Mi?! Mi van vele?!

- Nem találták az embereink a bomba becsapódása után. Attól tartok, hogy h... halott.

Miután Dr. Miller (Zsolti bácsi) ezt kimondta, megint elsötétült minden, és egy fekete szobában találtam magam.

- Hahó! Valaki!- kiáltottam. – Mi történik?! Mi van velem?! – mostanra már könnyekben törtem ki. Lekuporodtam, összekulcsoltam a karjaim a térdeim körül, és csak sírtam. Percekkel később hallottam egy fura hangot. Egy nyögéshez tudnám leginkább hasonlítani.

- S... Stefi. Stefi – hallottam egyre közelebbről.

- Stefi, Stefi! STEFI! STEFI, MIÉRT NEM SEGÍTETTÉL?- felismertem Anya hangját.

- Anya! Anya ne! – sikoltottam fel sírva. – Én akartam, hidd el! Akartahahaaam!

- Tévedsz! Nem akartál! – jött a felelet, majd újabb elsötétedés.

Zihálva riadok fel a nedves párnámról. Patakokban folyik rólam a víz, na meg a könny a szememből.

- Huh, de rossz álmom volt ez- motyogtam. Ki is megyek a konyhába, hisz majd éhen halok. Komótosan kiöntöm a müzlim, és csinálok mellé egy adag (koffeinmentes) kávé is.

- Áh, basszus megsülök-, mondom, és kinyitom az ablakot. Remek idő van odakint. Eszem a müzlim, és iszogatom mellé a kávé.

- Ó, hogy az a...- kiáltom, mikor véletlenül leverem a kávésbögrém az asztalról. A bézs folyadék szétfolyik a konyha padlóján. Elkezdtem szitkozódva törölgetni. Csörög a telefon. Egy ismeretlen szám hív, de azért felveszem.

- 'Álós? – egy férfit hallok. töri a magyart.

- Igen tessék?

- Beringi Stefánia?- kérdezi. – Én név Dr. Miller- a nyitott ablakon befúj valamit a szél. Dr. Miller valami ismeretlen nyelven kezd beszélni, valószínűleg nem hozzám, szóval megnézem mit hozott be a szél. Egy vérvörös falevél. Milyen gyönyörű.

- Stefánia- szól nekem újra az orvos.

- Igen?

- Lenni nekem egy rossz hír. Tímár Petráról.